

Onbijbelse Voorstellingen van het Evangelie

[Way of Life Literature](#)

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling 1977 of HSV Vertaling, plaatjes en voetnoten door M.V.

Onder de duizenden bekeerlingen die elk jaar gerapporteerd worden, door kerken, evangelisten, zendelingen en para-kerkorganisaties, is er slechts een klein aantal dat bijbelse vrucht voortbrengt. Er zijn vele oorzaken. Eerst is er het probleem van de onveranderde bekeerden. Een ontzaglijk aantal van hen die “Christus belijden” of “bidden om gered te worden”, vertoont geen bewijs dat zij werkelijk wedergeboren zijn door de Geest van God. Hun levens zijn niet veranderd. Er is ook het probleem van wereldgelijkvormige bekeerlingen. Grote aantallen van hen die zagezegd bekeerd zijn tot Christus, blijven werelds. Zij houden van dezelfde muziek en trends, behouden dezelfde humanistische filosofieën, en hebben dezelfde vleeselijke instelling als voordat zij “bekeerd” werden. De “christelijke rockmuziek”-menigte illustreert deze categorie. Verder is er het probleem van de oecumenische bekeerden. Zij bezitten geen ijver voor de waarheid en geen afkeer van de dwaling. Zij accepteren iedereen als een broeder of zuster in Christus zolang hij of zij “houdt van Jezus”, en negeren de bijbelse waarschuwing dat er valse christussen bestaan. Zij beproeven de geesten en leringen niet of nauwelijks. In feite verachten en spotten zij met hen die alles afmeten aan het Woord van God en die de bijbelse afscheiding praktiseren. De massa van de Promise Keepers illustreert deze categorie.

Dit wetende is het nodig te zeggen wat wij bedoelen met het Evangelie. Volgens 1 Korinthiërs 15:1-4 zegt het Evangelie dat Christus stierf voor onze zonden, dat Hij begraven werd, en opstond uit de doden op de derde dag. De redding wordt vrijelijk verkregen door geloof te stellen in het Evangelie.

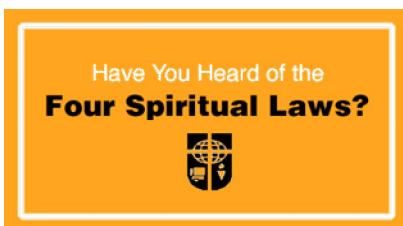
Dezelfde Bijbel die het Evangelie definieert toont ons ook hoe wij het Evangelie aan anderen moeten voorstellen. Het is mogelijk het Evangelie zo voor te stellen dat het verdorven resultaten oplevert. Dit wordt vandaag overal gedaan, op de volgende vier manieren.

1. GEMAKKELIJK EVANGELIE - ONVOLDOENDE BEKERING

In Handelingen 17 zien wij de apostel Paulus handelen met een groep ongelovigen in Athene. Hier zien we het contrast tussen de voorstelling van een “gemakkelijk evangelie” en Bijbelse evangelisatie.

De benadering en benadrukking zijn verschillend

De toespraak van Paulus op de Marsheuvel staat in Hand. 17:22-31. Het is interessant dat hij niet zei: “He, Atheners, God houdt van u en de Hemel is prachtig; wilt u niet naar de Hemel gaan wanneer u sterft? Het is gemakkelijk; geloof gewoon in Jezus en bid dit gebed ...”. Dit is de benadering van het “gemakkelijk evangelie”.

*De Vier geestelijke wetten*¹ van Campus Crusade illustreren dit. Het benadert de ongeredden als volgt: “GOD HEEFT U LIEF EN HEEFT EEN PLAN MET UW LEVEN”. Alhoewel dit juist lijkt te zijn voor onze positief- en zelftrots-georiënteerde generatie, is dit niet de benadering die wij in Gods Woord vinden.

Links: het alom bekende pamfletje van Campus Crusade for Christ.

De vereiste is verschillend

Niet enkel was Paulus' benadering en benadrukking is verschillend van het “gemakkelijk evangelie”, maar ook zijn gestelde vereiste. Het “gemakkelijk evangelie” benadrukt geloof en gebed. “Ge-

¹ Zie b.v. <http://www.greatcom.org/laws/dutch/>.

loof maar; maak u geen zorgen om iets op te geven; dat komt nadien. Bid gewoon dit gebed...”. Maar bijbelse evangelisatie legt de vereiste op van berouw en bekering.

“God dan verkondigt, met voorbijgaan van de tijden van de onwetendheid, nu overal aan alle mensen dat zij zich moeten bekeren²” (Hand. 17:30).

Dat is wat Paulus als vereiste stelde voor zijn luisteraars, en dat is precies wat wij als vereiste moeten stellen. Berouw en bekering werd niet enkel gepredikt door Johannes de Doper maar werd ook herhaald door de Heer Jezus Christus (Mt 3:1-2; Lk 5:32; 13:1-5). Hij zei: “Ik ben niet gekomen om rechtvaardigen te roepen, maar zondaars tot bekering”. Christus’ doelstelling met mensen was hen tot bekering te brengen. Bekering werd ook door de apostelen gepredikt (Hd 2:38; 5:31; 17:30; 20:21; 26:20). De Bijbel zegt van God: “De Heere vertraagt de belofte niet (zoals sommigen dat traagheid vinden), maar Hij heeft geduld met ons en wil niet dat enigen verloren gaan, maar dat allen tot bekering komen” (2 Petrus 3:9). Bekering is Gods doel voor de zondaars.

Bekering is een verandering van gedachten dat resulteert in een verandering van leven. Het betekent zich van zonde afkeren en zich tot God keren. Bijbelse voorbeelden van bekering tonen een duidelijke verandering in het gedrag van mensen. Die verandering redt ons niet van zonde maar IS de duidelijke vrucht van bijbelse redding.

Beschouw Zacheüs. Hij bekeerde zich, en het bewijs daarvan is dat hij de helft van zijn goederen aan de armen gaf en vijfvoudig vergoedde wat hij gestolen had met zijn oneerlijke taksinningen (Lk 19:1-10). Zie de afgodendienaars in Thessalonika. Zij werden bekeerd, en het bewijs was: “hoe u zich van de afgoden tot God bekeerd hebt om de levende en waarachtige God te dienen” (1Th 1:9-10). Zie ook de Joden in Handelingen 2, die Petrus hoorden op Pinksterdag. Zij bekeerden zich, en het bewijs hiervan was dat zij het Woord met vreugde ontvingen, gedoopt werden, en zich verenigden met de gehate Christenen. Wij kunnen zo nog lang doorgaan. Bekering is een verandering van geest dat resulteert in een verandering van leven.

De bijbelse benadering van de zondaar is de vraag dat hij zich bekeert en zich tot God keert. De apostel Paulus besprak zijn bediening voor koning Agrippa met daarbij de bemerking: “maar ik heb eerst aan hen die in Damascus en in Jeruzalem en in heel het land van Judea woonden, en aan de heidenen verkondigd dat zij tot inkeer moesten komen, zich tot God bekeren en werken doen die met de bekering overeenstemmen” (Hd 26:20). Dit is exact de boodschap die wij vandaag moeten prediken.

Berouw en bekering prediken betekent de zondekwesatie grondig aanpakken. In zekere zin omvat het woord “bekering” alle Evangelie-vereisten voor redding. Het is een verandering van denken en een geloof in God dat resulteert in een verandering van leven, en dat is wat God vraagt aan de zondaar. Bijbelvertaler William Tyndale, die de martelaarsdood stierf voor zijn geloof in Christus, geeft de volgende definitie:

“Betreffende dit woord BEKERING ... de ware betekenis van zowel het Hebreeuwse als het Griekse woord is “zich omkeren en zich tot God richten met het gehele hart, om Zijn wil te kennen, en te leven volgens Zijn wetten; en genezen te worden van onze corrupte natuur met de olie van zijn Geest en de wijn van gehoorzaamheid aan Zijn leer. Bekering, of omkering, als ze ongeveinsd is, zal vergezeld worden door deze vier dingen:

BELIJDENIS, niet in het oor van een priester, want dat is slechts een menselijke uitvinding, maar tot God in het hart, en voor de hele vergadering van God; hoe wij zondaars en zondig zijn, en dat onze hele natuur corrupt is, en geneigd tot zonde en alle ongerechtigheid, en daarom boos is, slecht en vervloekt; maar Zijn Wet is heilig en rechtvaardig, bij dewelke onze zondige natuur wordt weersproken: en ook tegen onze naasten, als wij iemand in het

William Tyndale sterft op de brandstapel in 1536, te Vilvoorde

² Gr. *metanoëó*: Strong's 3340 - from μετα - meta 3326 and νοιέω - noieo 3539; to think differently or afterwards, i.e. reconsider (morally, feel compunction):--repent [berouw hebben]”.

bijzonder beledigd hebben.

Dan BEROUW, er bedroefd over zijn dat wij zulke veroordelenswaardige zondaars zijn, en niet enkel hebben gezondigd, maar ook helemaal tot de zonde geneigd zijn.

Ten derde GELOOF (wat onze oude doctoren helemaal niet vermeldden in de beschrijving van hun penitentie), dat God ons omwille van Christus vergiffenis schenkt, en ons ontvangt om te zegenen, en één is met ons, en onze corrupte natuur zal helen.

En ten vierde GENOEGDOENING, het weer goed willen maken, niet voor God met heilige werken, maar jegens mijn naaste die ik pijn heb gedaan, en voor de vergadering van God, die ik beledigd heb (indien er enige openlijke misdaad in mij wordt gevonden); en onderwerping van het eigen ik aan de vergadering of kerk van Christus, en aan de ambtsdragers ervan, om mijn leven te laten corrigeren en besturen door hen". (William Tyndale, "To The Reader", 1534).

Merk hier op dat deze godsman belijdenis, berouw, geloof en genoegdoening allemaal onderbracht in de term bekering. Hier geen "gemakkelijk evangelie". De zondaar die gered wil worden moet zich bekeren, en die bekering zal altijd resulteren in een veranderde levenswijze.

Dit betekent dat wij niet de houding kunnen aannemen dat wij de zondekwesatie pas behandelen nadat de persoon Christus ontvangt; maar toch is dat de filosofie van velen vandaag. Als de zondaar zijn liefde voor immorele relaties, goklust of dronkenschap laat blijken, dan denken velen dat het beter is te wachten met die dingen te bespreken tot nadat hij tot Christus is gekomen. Dit zou best kunnen deugen maar dan wel als de zondaar duidelijk onder de overtuiging van de Heilige Geest is gekomen van zijn zonde en hij gereed is om berouw te hebben en zich tot Christus te bekeren. Indien een zondaar niet van de intentie blijkt geeft zich van zijn zonde af te keren, dan is hij niet berouwvol en kan er van bekering geen sprake zijn.

De bijbelse principes om met mensen om te gaan zijn altijd dezelfde, ongeacht waar die mensen gevonden worden, en zo eist de Bijbel berouw en bekering.

Toen de Heer Jezus te maken kreeg met een rijke jongeling³, die een vraag stelde over redding, vertelde Hij hem niet dat hij gewoon een gebed moest opzeggen. Hij besprak met hem onomwonden zijn liefde voor rijkdom, zijn hebzucht en trots. De jonge man moest berouw⁴ hebben en zich willen bekeren⁵ van die diep gewortelde zonde in zijn leven voordat hij kon gered worden. Hij ging echter weg, zo zegt de Schrift, wegens zijn grote rijkdom. Beschouw ook Jezus' handelen met de vrouw aan de Jakobsbron⁶. Hij confronteerde haar vierkant met de immoraliteit die haar leven had bepaald en werkte naar haar bekering toe in die kwestie. Dit is de wijze waarop God altijd met mensen omgaat, en dit is ook de wijze waarop wij met hen moeten handelen, indien wij de Bijbel willen volgen in ons evangelisatiewerk. Bekering prediken betekent te handelen met de zonden waar de mensen aan vasthouden en hen duidelijk te vertellen dat zij zich moeten afkeren van hun zonden en zich bekeren tot God.

De verwachting is verschillend

Het "gemakkelijk evangelie" lijkt louter interesse te hebben in het evangelie (goed nieuws) en een bereidwilligheid van de zondaar om een gebed op te zeggen. Maar louter interesse in Christus is geen redding, en evenmin bereidwilligheid om een gebed op te zeggen. Bijbelse evangelisatie, van de andere kant, ziet uit naar en verwacht, een natuurlijke overtuiging die door God werd gewrocht.

Jaren geleden waren mijn vrouw en ik verantwoordelijk voor de opvolging van een zielenwinningsprogramma in een bepaalde kerk. Dit programma was gemodelleerd naar een populair plan dat zich richt op "beslissingen maken", met slimme methoden om mensen te manipuleren om een "salvation prayer" (reddingsgebed) op te zeggen. Van die samenkomsten werd na afloop gewoonlijk gezegd dat er drie, vier, vijf of tien "zielen werden gered". Het probleem echter is dat deze "geredde zielen" gewoonlijk geen enkele interesse hadden in doop, kerkgang of iets geestelijks.

³ Mattheüs 19:16v.

⁴ Spijt is niet hetzelfde als berouw. Berouw hebben omvat een element van restitutedrang en leidt tot bekering.

⁵ Bekering is zich afkeren van de zonde en zich omkeren, richten tot en onderwerpen aan de Redder van mensen.

⁶ Johannes 4.

Waarom is er dikwijls zo'n strijd om van mensen, die het zondaarsgebed opzegden, discipelen te maken? Omdat zij, zo vaak, niet gered zijn; zij waren nooit onder de overtuiging van de Heilige Geest; zij begrijpen zelfs nu nog het Evangelie niet; zij hebben zich nooit van hun zonden bekeerd. Al te dikwijls werd hen onterecht gevraagd een gebed op te zeggen. De evangelisatiewerker zocht naar het verkeerde ding. Hij zocht naar wat summiere interesse van de kant van de zondaar, terwijl hij had moeten uitkijken naar iets wat door de Heilige Geest is gewrocht, iets dat echt is en diep zit.

Mensen moeten ook niet doorheen een lange, uitgewerkte kwelling over hun zonden gevoerd worden. Wanneer het evident is dat God hen overtuigt en hen berouw schenkt, dan is het de tijd om hen op Christus te wijzen als hun zonedrager. Zij moeten niet iemands formule volgen over het correcte reuen over hun zonden. Mensen zijn verschillend en individu's reageren verschillend op de overtuiging van de Heilige Geest; maar zij MOETEN overtuigd worden van hun ondeugdelijkheid voor God, en zij MOETEN duidelijk berouwvol zijn. Wanneer dit ontbreekt is er geen bijbelse redding.

Onze ouderen hadden wat zij noemden de "anxious room" (angstkamer) en de "mourners bench" (treurbank). De "angstkamer" was een plaats waar de ongeredden konden binnengaan wanneer zij in de overtuiging kwamen van de Heilige Geest. Als zij gereed waren om gered te worden, werd van mensen duidelijk verwacht dat zij angstig werden over hun zondige, verloren toestand. De "treurbank" was iets gelijkaardigs. De term verwijst naar de zondaar die in de overtuiging komt van de Heilige Geest over zijn zonden. Waar is de angstkamer vandaag? Waar is de treurbank? De meeste kerken hebben zoiets niet meer, omdat volgens de nieuwe positieve methodologie de angst en treurnis over zonde niet meer verwacht worden. Ik zeg niet dat we mensen doorheen een uitgewerkte routine van angst en treurnis moeten voeren, maar de Bijbel toont duidelijk dat mensen die gered werden zich onder de volle overtuiging bevonden van hun zonde jegens God en dat zij openlijk berouwvol waren tegenover God, over hun rebellie tegen Hem.

Wij fundamentalisten hebben kritiek op de holle Hollywood- en popidoolbekeringsen die zo duidelijk de overtuiging en het berouw van de Heilige Geest missen; maar ik vrees dat we hetzelfde type probleem promoten wanneer wij zeggen dat mensen gered zijn die niets meer gedaan hebben dan een gebed opgezegd en die geen ware bekering tonen. Er wordt meestal hetzelfde type van holle, positieve benadering gebruikt, en ik geloof dat dit een van de schuldigen is in de materie.

Een zwak evangelie produceert zwakke bekeerlingen. Is het een wonder dat de *Vier Geestelijke Wetten* bekeerlingen voortbrengt die niets verkeerd zien in rockmuziek of in Hollywood beerput-producties of in het uitgaansleven of in het vermengen van bijbelse leer met Roomse leer en met modernisme en charismatische? De massa van Nieuwe Evangelicalen (New Evangelicals) ziet weinig of niets verkeerd in al deze goddeloosheid. Dat zou niemand moeten verwonderen. Een zwak evangelie maakt zwakke bekeerlingen.

Wat voor soort van bekeerlingen produceren wij in onze kerken vandaag? Ja, dank God, er zijn nog wonderlijke heiligen van God in ons midden; maar daar is ook een oogst van eigenaardige, zwakke bekeerlingen. **Bekeerlingen die geen ijver voor waarheid bezitten.** Bekeerlingen die geen echte liefde voor de Bijbel hebben. Bekeerlingen die niet genoeg om de kerk geven en niet regelmatig de diensten bijwonen. Bekeerlingen die niet trachten anderen voor Christus te winnen. Bekeerlingen die geen onderscheidingsvermogen bezitten tussen waarheid en dwaling, die naar een charismatische prediker op televisie kijken en onder de indruk komen van zijn hol emotionalisme, of die zullen luisteren naar een "christelijke" radiopsycholoog en denken dat hij een groot godsman is. Bekeerlingen die zich blijkbaar evengoed thuisvoelen in de wereld als de verloren mensen. Zij kijken naar dezelfde goddeloze Hollywoodfilms en kijken 's avonds naar dezelfde bedorven televisieprogramma's; zij lachen met dezelfde vulgaire komedianten; zij lopen halfnaakt op dezelfde stranden; zij luisteren naar dezelfde wereldse muziek.

Ik wens niet onvriendelijk te zijn. Ik tracht een verschrikkelijk probleem aan te wijzen. Ik denk dat vele van deze "bekeerlingen" niet gered zijn. Zou het niet kunnen dat deze oogst van zwakke bekeerlingen voortgebracht werd door een zwak, gemakkelijk evangelie te brengen, een benadering die wij onbewust hebben geadopteerd van de wereldlijke oecumenische christelijke massa? Al te dikwijls trachten wij mensen tot discipelen te maken die nooit ware overtuiging en berouw van zonden en wedergeboorte hebben gekend.

Zoals de predikers in het boek Handelingen, moeten wij uitkijken naar één ding in ons evangelisatiewerk, en dat is een door de Heilige Geest gewrochte overtuiging van zonden en berouw.

Het tellen is verschillend

Het “gemakkelijke evangelie” telt de gebeden, beslissingen, betuigingen; terwijl bijbelse evangelisatie het echte, van harte, Heilige-Geest-gewrochte geloof en bekering telt dat resulteert in een nieuwe levenswandel. Bijbelse evangelisatie telt echte bijbelse wedergeboorten en is niet geïnteresseerd in iets minder.

In contrast hiermee staan de rapporten die we horen van “geredde zielen”. Een zendeling in een Oost-Europees land schreef recent dat er 250 waren gered in het voorbije jaar. Er werden er slechts 11 gedoopt, en er kwamen er slechts 10 naar de kerkdiensten. Lijkt dit erop dat 250 mensen zich echt bekeerd hebben van hun zonden en zij Christus ontvingen als hun Redder? Nee, het lijkt erop dat het er hoogstens 11 waren. De rest was het resultaat van een “gemakkelijk evangelie”. Waarom niet gezegd dat 250 mensen baden, of dat 250 mensen een soort van beslissing maakten, of dat 250 mensen een voorbijgaande interesse toonden. Waarom de dingen in de war brengen en zeggen dat er 250 werden gered terwijl er geen enkel bijbels bewijs is dat zij dat waren? Waarom zeggen dat de engelen in de hemel zich verheugden over deze “beslissingen” terwijl er geen bewijs is dat de redding inderdaad heeft plaatsgevonden? Ik begrijp de motivatie van dit alles niet goed.

Wij geloven niet dat het fout is bekeerlingen te tellen. De Bijbel telt bekeerlingen in verscheidene gevallen. De Bijbel telt echter alleen ware bekeerlingen, niet de mensen die louter een gebed opzeggen of iets van die aard. De Bijbel telt hen die wedergeboorte demonstreerden. Zij die gered werden op de dag van Pinksteren werden geteld, maar zij vertoonden duidelijke kenmerken van bekering. “En zij volhardden in de leer van de apostelen en in de gemeenschap, in het breken van het brood en in de gebeden” (Hd 2:42).

Dit is ook wat wij zien in Handelingen 17. de Bijbel spreekt van hen die reageerden op Paulus’ boodschap. Er waren drie groepen. Sommigen spotten. Anderen zeiden “Wij zullen u weer hiervan horen” (vs. 32). Maar er is een derde groep: “Doch sommige mannen hingen hem aan, en geloofden ...” (vs. 34).

De Bijbel focust zich op hen die een waar bewijs toonden van wedergeboorte. Zij geloofden. Dat was het wat hen redde, maar hun geloof resulteerde in een trouw aanhangen! Zij hingen Paulus aan. Zij bleven bij hem. Toen hij de samenkomst verliet, bleven zij bij hem. Zij gingen naar huis met hem; zij gingen naar de samenkomst met hem; zij volgden zijn leer. Zij verenigden zich met de christenen! Hun geloof resulteerde in een dramatische verandering. Dat doet waar geloof altijd. Sommigen demonstreren die verandering sneller en dramatischer dan anderen, maar er is altijd een duidelijke verandering bij hen die wedergeboren worden.

Dit is echte Bijbelse redding. Als u mensen ziet gedoopt worden en zich hechten aan de kerk en groeien in de dingen van Christus, dan hebt u goede redenen om u te verheugen en te zeggen dat zij gered werden. Anderzijds, wanneer mensen het zondaarsgebed bidden en “beslissingen” maken voor Christus, maar niet geïnteresseerd zijn in de doop, niet getrouw naar de kerk komen, niet ernstig Gods Woord leren en niet bij Gods volk willen zijn - dezulken zijn zij niet gered, en wij zouden hen niet als zodanig mogen tellen.

Mensen ertoe brengen een gebed op te zeggen om “Christus te ontvangen” wanneer zij niet in de overtuiging van zonde zijn gekomen, en niet gereed tot berouw, en dan zeggen dat zij gered zijn, terwijl daartoe geen bewijzen zijn, is het Evangelie ernstig verdraaien. Het vult het land met mensen die als het ware ingeënt zijn met het evangelie. Als u met deze mensen wilt handelen over hun nood aan Christus dan vertellen zij u dat ze “dat reeds gedaan hebben”. Wat gedaan? Wel, zij hebben dat gebed gebeden, zij zijn door die emoties gegaan. En waar kregen zij dat idee dat redding louter een gebed is zonder levensverandering? Die vrucht is vreselijk. De Charismaten en Nieuwe Evangelicalen zijn hier enorm schuldig aan.

Een aantal jaren predikte ik in een provinciegevangenis en het was gewoon voor hen die naar de bijbelstudies kwamen te beweren dat zij gered waren. Wanneer wij hen vroegen waarom zij dachten dat zij gered waren, verwezen zij dikwijls naar de tijd dat zij het zondaarsgebed opzegden, in een

kerk kwamen, of gedoopt werden. Wanneer wij hen vroegen of hun levenswandel veranderd was nadat zij het zondaarsgebed opzeiden, erkenden zij gewoonlijk dat dit niet het geval was. Zij associeerden redding met een soort religieus ritueel. Zij vertoonden gewoonlijk weinig of geen wroeging over hun zonden en zelfs over de misdaden die hen in de gevangenis hadden gebracht. Zij leken niet te begrijpen wat een miserabel getuigenis en hoe ongerijmd het is voor een christen om in een gevangenis te zitten voor hun eigen zondige gedrag. Al te dikwijls waren zij vol van dezelfde zelfrechtvaardiging en zelfmisleiding als wat ongeredden vertonen in de gevangenis.

Het was heel zeldzaam dat zij wezen op een schriftuurlijke relatie met Jezus Christus. Zo zelden zeiden zij: "Ik weet dat ik gered ben omdat ik me herinner dat ik tot Jezus Christus kwam en Hem ontving als mijn Heer en Redder; ik wandelde en praatte met Hem; ik diende Hem; wat een vreugde was dat; maar daarna werd ik dwaas en ging achteruit". Wanneer zij een getuigenis gaven als dit, dan hadden we reden te geloven dat zij inderdaad gered konden zijn, in het bijzonder wanneer zij echte wroeging toonden over hun zonde en hun terugval van God.

Wij moeten alles doen wat in onze macht ligt om mensen duidelijk te maken dat een onberouwvol gebed geen redding betekent, en dat redding heel wat meer is dan een religieus ritueel. Deze mensen moeten niet bijgestaan worden om te groeien in Christus - zij moeten bijgestaan worden om gered te worden! Indien een berouwvolle zondaar, onder de overtuiging van zonde, bidt om gered te worden, dan zal Christus hem ontvangen en hij zal gered worden - en zijn leven zal veranderen. Maar, van de andere kant, indien een niet-berouwvol persoon bidt, dan gebeurt er niets geestelijks, niets eeuwig. Laten wij er niet schuldig aan worden dat een zondaar anders gaat denken.

Het prediken van berouw en bekering is niet een soort van Puritijnse methodologie. Het is geen redding door werken. Het is gewoon *Bijbelse* Evangelisatie.

2. EEN INSUFFICIËNTE VOORSTELLING - HET NIET GOED DEFINIËREN VAN EVANGELIETERMEN, EN HET WARE EVANGELIE NIET GOED LATEN CONTRASTEREN MET VALSE EVANGELIËN

Een andere reden waarom veel evangelisatiewerk vandaag onschriftuurlijke vruchten oplevert, ligt in het niet goed definiëren van evangelietermen, en het niet goed laten contrasteren van het ware Evangelie met bekende valse evangeliën.

In onze hiervoor genoemde bediening in de gevangenis, werden wij er constant aan herinnerd dat het cruciaal is om evangelietermen zorgvuldig te definiëren. Velen die naar onze bijbelstudies kwamen vertelden dat zij op Christus hadden vertrouwd als hun Redder, maar wanneer wij wat dieper in hun geloof groeven, vonden we dat zij niet geloofden in de Bijbel. Een vrouw vertelde ons dat zij Methodist was en Christus kende als haar Redder. Ik vroeg haar of zij geloofde dat zij een zondaar was, en zij bevestigde dit. Toen las ik Jeremia 17:9, dat het hart arglistig is, meer dan enig ding en dodelijk is; en ik las Psalm 58:4, dat mensen vervreemd en leugensprekers zijn, van de baarmoeder aan. Zij antwoordde hierop dat zij geen zondaar was in die zin, maar in wezen een goed persoon, en dat zij niet geloofde dat God haar naar de hel zou zenden wegens haar kleine "zonden". Als ik niet de tijd had genomen om zonde bijbels te definiëren, dan zou haar fout getuigenis nooit zijn blootgelegd, en ik zou haar aanvaard hebben als een echt Christen.

Veel evangelisatietraktaten plegen deze fout. De schrijvers van traktaten nemen aan dat hun lezers evangelietermen begrijpen, zoals zonde, genade, verzoening, geloof en bekering; maar dat is niet zo. Tenzij een persoon onder de invloed is gekomen van gezonde bijbelse leer, zal hij geen van deze termen goed begrijpen wanneer hij ze hoort, of ziet in een bijbelvers. De meeste ongeredde personen denken bij zonde eerder aan enkele grove daden zoals verkrachting en moord. Of ze menen dat het een psychologisch probleem of psychologische behoefte is. Of zij denken aan intolerantie, dieronvriendelijkheid, een gebrek aan milieuzorg, enz. Wij moeten erg zorgvuldig de evangelietermen definiëren vanuit de Schrift, opdat mensen ze begrijpen, en we moeten er voor waken dat zij niet met valse concepten in hun hoofd blijven zitten wanneer zij hun zonde erkennen en geloven in de Heer Jezus Christus. De Bijbel zegt dat wij gered worden door gehoorzaamheid vanuit het hart "aan de leer die gij van ons geleerd hebt" (Rom. 6:17). Als een persoon in een vals concept van het evangelie gelooft, dan is hij niet gered.

Een gelijkaardige fout treedt op als het Evangelie gepredikt wordt zonder het te contrasteren tegen valse evangeliën. Oecumenische evangelische acties plegen gewoonlijk deze fout. De oecumenische evangelist die spreekt tot een gemengde menigte van protestanten en katholieken, brengt het evangelie niet duidelijk, want hij wil niemand beledigen die vasthoudt aan een vals evangelie. In zulke context, bijvoorbeeld, is het niet genoeg te zeggen dat de redding door genade is. De katholieke kerk leert ook dat redding door genade is. Soms beweert de katholieke kerk zelfs dat de redding door genade alleen is, maar hiermee bedoelen zij niet wat de Bijbel bedoelt met genade alleen. De katholieke kerk claimt dat geen mens kan gered worden door de genade van Christus alleen zonder werken of sacramenten. Het herdefinieert genade om er werken in te sluiten, en dus verderven zij het Evangelie van de Heer Jezus Christus. Het Concilie van Trente, dat bevestigd werd door vele moderne katholieke concilies, inbegrepen Vaticanum II (1962-1965), stelt: “Als iemand zegt: het rechtvaardigende geloof, is niets anders dan het vertrouwen op de goddelijke barmhartigheid, die wegens Christus, de zonden vergeeft, of het is alleen dit vertrouwen, waardoor wij gerechtvaardigd worden, hij zij verdoemd” (Canon 12)⁷. De declaraties van het Concilie van Trente werden nooit ingetrokken. Dit is wat de katholieke kerk gelooft tot op vandaag. Beschouw twee verklaringen uit de Nieuwe Katholieke Katechismus (1995): “De Heer zelf bevestigt dat het doopsel noodzakelijk is voor het heil” (art. 1257). “De kerk verklaart dat de sacramenten van het Nieuwe Verbond *heilsnoodzakelijk* zijn voor de gelovigen” (art. 1129).

Wanneer Rome spreekt van redding door genade, dan betekent dit niet de vrije genade van het apostolische Evangelie. Zij hebben de betekenis van genade verdorven door het te vermengen met sacramenten en werken. Vergelijk hiermee Romeinen 11:6: “En indien het door genade is, zo is het niet meer uit de werken; anderszins is de genade geen genade meer; en indien het is uit de werken, zo is het geen genade meer; anders is het werk geen werk meer”.

Als een evangelist het Evangelie predikt tot hen die een vals evangelie geleerd hebben, dan moet hij het ware Evangelie goed doen contrasteren met bepaalde valse evangeliën. Als hij dat niet doet, laat hij de mensen achter met foute impressies over wat hij bedoelde met redding.

Verwarring in New Orleans

In 1987 was ik getuige van de verwarring die kan voortkomen uit het nalaten het ware Evangelie te contrasteren met valse evangeliën. Ik kreeg persfaciliteiten om het grote North American Congress on the Holy Spirit & World Evangelization in New Orleans, bij te wonen, in juli 1987. Er waren ruwweg 40 denominaties vertegenwoordigd. Meer dan 200 sprekers brachten boodschappen. Vijftig percent van de aanwezigen waren Rooms-katholiek. Elke ochtend werd er een katholieke mis gecelebreerd. Katholiek priester Tom Forrest, gehuisvest in Rome en hoofd van Rome's Evangelisatie 2000 programma, bracht de slottoespraak. Op een avond besloot een charismatische evangelist zijn boodschap met een evangelistische invitatie. Hij vertelde de menigte dat als zij niet zeker waren van hun redding, zij moesten opstaan en het zondaarsgebed moesten opzeggen, met hem. Ten minste 50% van de menigte van 40 à 50.000 stond recht. De volgende dag op een persconferentie, haalde een reporter de gebeurtenis aan van vorige avond en vroeg de leiders van het congres waarom zij niet voluit het Evangelie definieerden en valse evangeliën niet aan de kaak stelden, zodat de aanwezigen konden begrijpen wat redding is. Zij antwoordden dat zij geen tijd hadden om dat te doen! Het stond niet op de agenda. Ik geloof echter dat het Evangelie voluit prediken, in contrast met valse evangeliën, hun oecumenische harmonie zou vernietigen. Oecumenische eenheid kan niet behouden blijven wanneer doctrines precies gedefinieerd worden en gecontrasteerd met dwaalleer. **Een getrouw prediker moet zijn stem verheffen en verkondigen dat doop, sacramenten, kerken, priesters en Maria ons allemaal niet redden.** Redding is enkel door geloof en het volbrachte verzoeningswerk van Jezus Christus. Ieder die redding vermengt met werken en sacramenten, die verderft het evangelie en is door God vervloekt (Galaten 1). Ieder die erin faalt het volledige Evangelie te prediken, zal zijn toehoorders in een verwarde staat achterlaten, tevergeefs valse evangeliën vertrouwend om hem naar de hemel te brengen.

⁷ SESSIO VI - DECRETUM DE IUSTIFICATIONE; Deel 2: Canones; Canon 12.

“Verliefd worden op Jezus”

In april 1995 predikte Louis Palau voor een geschatte 26.000 mensen in vier meetings in Kathmandu, Nepal. Het verslag in *Charisma* magazine merkte op dat, vermits het verboden is hindoes te proseliteren in Nepal, “Palau de Nepalezen aanmoedigde om ‘verliefd te worden op Jezus’ in plaats van erop aan te dringen dat zij het Hindoeïsme zouden verwerpen”.

Voor een hindoe is “verliefd worden op Jezus” niet hetzelfde als zich bekeren van zijn afgoderij en zonden en het ontvangen van Jezus Christus als de ENIGE Heer en Redder. Wij hebben meer dan 10 jaar met en gepredikt tot de hindoes, en naar mijn mening is het voor een evangelist crimineel om hindoes louter aan te moedigen “verliefd te worden op Jezus”. Laat me twee vragen stellen die het verkeerde illustreren van zo’n prediking.

Ten eerste, Palau zei tot de hindoes “verliefd te worden op Jezus”, MAAR WAT DAN MET DE ANDERE GODEN DIE DEZE HINDOES AANBIDDEN? De eerste afwijking van vele hindoes die het evangelie horen is Jezus toe te voegen bij hun andere goden. Zij maken van hem de favoriete god, maar niet de ENIGE God. Zij bedrijven verder hun afgoderij; zij zijn nog steeds op weg naar de hel; maar nu hebben zij “Jezus” als hun geprefereerde god.

Ten tweede, Palau zei tot de hindoes “verliefd te worden op Jezus”, MAAR WELKE JEZUS? Hindoes in Kathmandu zien allerlei soorten katholieke prenten van Jezus (Langharige Jezus, Heilig Hart Jezus, baby-Jezus in Maria’s armen, enz.) die te koop staan uitgestald langs de straten, naast de prenten van hindoe-goden. Is dat de “Jezus” op wie zij moeten verliefd worden? De Jezuïeten zijn al langer in Nepal dan alle andere buitenlanders. Zij hebben scholen en kerken, en elke hindoe in Kathmandu weet dat katholieken beweren “Christenen” te zijn en dat zij “Jezus” prediken. Hoe zullen zij weten dat de katholieke Jezus een valse Jezus is, tenzij de evangelist hen volledig uitlegt dat dit niet zo is? Maar oecumenische evangelisten weigeren het Evangelie voluit te prediken.

Massa-evangelisatie in Azië

Een van onze vrienden is een zendeling op de Filippijnen. Hij vertelde dat hij het gebruik van massa-evangelisatie onder de Filippijnen minacht wegens het algemene verkeerde gebruik van zulke methodes. Wanneer evangelisten en zendingen massa-evangelisatiebijeenkomsten leiden, en hun toehoorders uitnodigen om “hun hand op te heffen als zij Jezus willen ontvangen”, zonder duidelijk uit te leggen wat dat betekent, dan veroorzaken zij een grote verwarring. De Rooms-katholieke Filippino’s zijn vertrouwd met het herhaaldelijk “ontvangen van Jezus” in de mis, in de doop, het vormsel, in de belijdenis en in de dagelijkse gebeden; maar zij begrijpen het bijbelse Evangelie niet dat er volledige en eeuwige redding is voorzien door te vertrouwen op de eens-en-voor-altijd-volbrachte verzoening van Jezus Christus.

Wedergeboren katholieken

Een bevriende zendeling die vele decennia in Quebec werkte, heeft me de veranderingen beschreven die hij waarnam in de katholieke kerk. Vóór de jaren ’70 kwam hij haast nooit een katholiek in Quebec tegen die een Bijbel had, of die iets begreep van de bijbelse terminologie over redding. Vandaag ontmoet hij zulke katholieken. Als hij aan Franstalige Canadezen vraagt of zij wedergeboren zijn, of dat zij Jezus Christus ontvangen hebben als hun persoonlijke Redder, dan antwoorden vandaag sommigen bevestigend. Velen van hen zijn charismatische katholieken, en zij zullen beweren dat zij Jezus Christus ontvingen als hun Redder, in een charismatische bijeenkomst, maanden of jaren geleden. Een minder scherpzinnige zendeling zou misleid worden door dit antwoord, maar hij gaat verder met te vragen: “U bedoelt dat, voordat u Christus in die samenkomst hebt ontvangen, u verloren was en een voor de hel bestemde zondaar?” Die persoon zal snel antwoorden: “Nee, dat is het niet; ik ontving Christus in mijn confirmatie”. De zendeling vraagt opnieuw: “U bedoelt dat vóór dit, u een verloren, voor de hel bestemde zondaar was?” Die persoon, ietwat gefrustreerd, zal antwoorden: “Nee, ik ontving Christus ook bij mijn doop, toen ik een kind was”. Het wordt duidelijk dat, alhoewel die persoon een bijbelse terminologie gebruikt, hij nog steeds de katholieke woordenschat gebruikt, en dat hij nog steeds vastzit aan het valse, sacramentele katholieke evangelie.

Ervaringen in Nepal

Jaren geleden, toen wij voor het eerst in Nepal arriveerden om er ons missiewerk te beginnen, werd mij gevraagd een serie van bijbelstudies te geven in een van de kerken. Zij wilden dat ik onderwees over cultus. Ik besloot te beginnen met het Rooms-katholicisme. Ik wist dat de Jezuïeten een sterke invloed in het land hadden, maar ik wist toen niet hoe sterk vele buitenlandse leraars, sociale werkers en Nepalese christenen geassocieerd waren met het Romanisme. Ik zou het vlug ondervinden! Die eerste bijbelstudie zou mijn laatste worden onder de auspiciën van die bepaalde kerk, die toen de grootste kerk was in Nepal. Toen ik mijn bijbelstudie afgesloten had, stond een vrouwelijke “zendelinge” van United Mission to Nepal, op, wees met haar vinger naar mij en riep op een luide, brutale wijze: “Niemand zal mij vertellen dat ik geen gemeenschap kan hebben met mijn katholieke vrienden. Ik ga met hen soms naar de mis en geniet ervan”. Zij was erg boos. De Nepalese pastor die me had uitgenodigd, zei gedwee niets, maar in alle stilte annuleerde hij de rest van mijn geplande bijbelstudies. Dat was in 1979.

Als een prediker controversiële doctrines vermijdt, niet predikt over bekering en afscheiding, niet voldoende de evangelietermen definieert, en niet voldoende het ware Evangelie contrasteert met valse evangeliën, dan kan hij populair zijn bij de rebellieke oecumenische massa. Maar anderzijds is hij een verrader van de waarheid, en van hen voor wie hij verantwoordelijk is om de hele raad Gods te vertellen.⁸

3. EEN POSITIEVE VOORSTELLING - GEEN FUNDAMENT LEGGEN VAN GODS HEILIGHEID EN DE ZONDIGHEID VAN DE MENS

De brief aan de Romeinen werd geschreven om het Evangelie van de Heer Jezus Christus systematisch voor te stellen. De liefde van God wordt niet genoemd vóór hoofdstuk vijf. De eerste drie hoofdstukken leggen het fundament voor het Evangelie, en presenteren de absolute heiligheid van God en Zijn haten van zonde, en de uitermate verdorvenheid van het menselijke ras. Slechts als dit cruciale fundament is gelegd verklaart de Heilige Geest de gave van Gods redding in Jezus Christus. Wij zien deze voorstelling in de lay-out van de Bijbel als geheel. Het begint met de Wet van God en eindigt met het Evangelie van God; De Wet werd gegeven om de zondigheid van de mens aan te tonen en zijn behoefte aan redding. “Zo dan, de wet is onze tuchtmeester geweest tot Christus, opdat wij uit het geloof zouden gerechtvaardigd worden” (Galaten 3:24). Als men het Evangelie zo brengt dat de heiligheid van God en Zijn haat voor de zonde naar beneden gehaald of verzwegen worden, en als Zijn liefde wordt verheven en verkeerd gedefinieerd, dan wordt het Evangelie verdorven.

Vier geestelijke wetten

Een voorbeeld hiervan is het evangelisatiepamflet *De Vier geestelijke Wetten* van Bill Bright, stichter van Campus Crusade for Christ. Van deze “vier wetten” wordt verondersteld dat zij het Evangelie voorstellen. Wet nummer één is: “GOD HEEFT U LIEF EN HEEFT EEN PLAN MET UW LEVEN”⁹. Alhoewel het waar is dat God de zondaar liefheeft en Christus stierf om het voor hem mogelijk te maken dat hij gered wordt, is het niet waar dat God een “wonderful plan” heeft voor iedere verloren zondaar. Zijn plan voor verloren zondaars, die Jezus Christus afwijzen, is hen in de eeuwige hel te brengen. Dat is niet erg “wonderful”! Waarom ging de apostel Paulus niet van start met een Campus Crusade-type benadering, wanneer hij het Evangelie predikte in het bijbelboek Romeinen? Waarom benaderde hij ook de Atheners niet op zulke wijze (Hand. 17)? In plaats daarvan verklaarde hij Gods heiligheid en het komende oordeel, en beval hij hen zich te bekeren van hun afgoderij en zonde.

Bill Bright geeft toe dat hij met zijn geweten worstelde toen hij het pamflet aanpaste naar een positieve boodschap, en zelfs een van zijn dochters zei hem in die tijd dat zij voelde dat hij op het verkeerde spoor was. Toen Bright zijn evangeliepamflet voor het eerst schreef, in 1958, begon dat met de menselijke zonde en de afscheiding van God. Maar toen het pamflet werd herzien, enkele jaren

⁸ Hand. 20:27.

⁹ Let hier op, in de Engelstalige uitgave is dit: “God loves you and has a **wonderful** plan for your life”.

later in de vroege jaren '60, veranderde hij het om het positiever te maken. In zijn boek *Come Help Change the World*, vertelt hij deze dingen:

Oorspronkelijk benadrukte onze eerste wet de zonden van de mens, maar de Heer prentte me in om Gods liefde te benadrukken. ... Ik had veel gereisd, het was erg laat, en ging naar boven, naar bed. Ik lag in bed, net voordat ik de slaap zou vatten, toen mij plots iets duidelijk werd en als een bel door mijn bewuste geest ging, namelijk dat er iets mis was met de Vier Wetten, met de negatieve toon van 's mensen zondigheid. ... Ik voelde dat maar weinig mensen "Nee" zouden zeggen tegen Christus als zij verstonden hoeveel Hij van hen houdt, en hoe groot Zijn bezorgdheid is voor hen.

Dus stapte ik uit bed, ging naar de trap en riep naar beneden, naar Vonette en de meisjes, om de voorstelling te veranderen opdat de eerste wet zou luiden: "God heeft u lief en heeft een wonderlijk plan met uw leven", in plaats van: "U bent een zondaar en afgescheiden van God". ... Zo begonnen de Vier Geestelijke Wetten met de positieve noot van God liefde en plan.

Enige tijd later zei een van de meisjes me: "Ik was zo van streek door uw wijziging van de presentatie dat ik die nacht weende. Ik was bang dat u was begonnen met het verwateren van het evangelie en dat u niet langer trouw was aan de Heer, omdat u zo'n sterke nadruk legde op Gods liefde in plaats van op 's mensen zonde. Nu terugblikkend, realiseer ik me natuurlijk dat dit een van de grootste dingen is die aan de Campus Crusade bediening ooit gebeurde" (Bill Bright, *Come Help Change the World*, Here's Life Publishers, 1985, pp. 28,29).

Wij geloven dat Bill Brights stafmedewerkster het juist zag toen zij weende en vreesde dat hij het evangelie verwaterd had. Hij heeft het evangelie aangepast aan de filosofie van de wereld. Hij heeft veel weggedaan van de schande van het kruis. Hij creëerde een evangelisatiemiddel dat succesvol gebruikt kan gebruikt worden door de hele wereld van het afvallige oecumenisme. Zijn type van evangelievoorstelling wordt gebruikt door de wereldse nominaties onder de Wereldraad van Kerken. Het is zo generisch dat het zelfs gebruikt wordt door katholieken. De stem die voor Bright zo "helder als een bel" sprak, over de wijziging in de benadering van het Evangelie, was niet die van de Heer.

Vier decennia later, is deze positieve, psychologische, mens-gecentreerde benadering door de meeste christelijke kringen gegaan. Het is de benadering die aangewend wordt door de meeste evangelicals, charismaten, oecumenisten en zelfs door de meeste fundamentalisten. Alhoewel bijbelse fundamentalisten de wereldlijke, nieuw-evangelicale benadering van het christendom door Campus Crusade schuwen, lijkt het zielenwinningsprogramma in fundamentalistische kringen al te dikwijls op dat van de *Vier Geestelijke Wetten*.

Wij willen helemaal niet Gods liefde verkleinen voor zondaars, en wij bedoelen niet dat het fout zou zijn de ongeredden over deze liefde te spreken. Het Evangelie (goed nieuws) gaat juist over Gods liefde. Wij prijzen Hem ervoor. Maar wanneer ongeredden benaderd worden benadrukken de apostelen Gods heiligheid en Zijn rechtvaardige eis aan een zondige mensheid. Zij benadrukken 's mensen verloren toestand en de noodzaak van berouw en bekering. Dit is de juiste benadering van ongeredden. Het lijkt niet erg positief, en het past niet bij de populaire filosofie van deze tijd, en het zal wellicht niet resulteren in vele "beslissingen", maar het is wat de Bijbel leert; het is het patroon dat God ons heeft gegeven.

De Bijbel gaat niet van start met Gods liefde. Het begint met Gods hoedanigheid en met de val van de mens. In feite gaat het eerste twee-derde van de Bijbel hierover, voordat we aan de nieuwtestamentische voorstelling van Christus komen. Waarom is dat zo? Wie zal ontkennen dat het Oude Testament grotendeels negatief is? En waarom is dat zo? Moeten wij het feit negeren dat God eerst een fundament van Wet legt voor de voorstelling van het Evangelie? Evangelisten en revivalisten van oudsher volgden het bijbelse patroon. De apostelen deden dat zeker. Wie zijn wij om dat te veranderen?

Waarom de negatieve benadering? Waarom niet gewoon ons richten op Gods liefde en op de hemel, en de zonde zijn plan laten trekken? Omdat de verloren mens de liefde van God niet begrijpt, nog apprecieert, totdat hij de heiligheid en gerechtigheid van God begrijpt. Wanneer Paulus het Evange-

lie predikte in het boek Romeinen, raakte hij niet eens Gods liefde aan vóór hoofdstuk 5. Hij ging van start met God, met Gods claims over de mens, met de Wet, met 's mensen miserabele toestand. God gebruikt de Wet om in de mens het begrip over God en de zonde te creëren dat hij nodig heeft om gered te kunnen worden. De Wet is de leermeester om zondaars tot Christus te brengen (Galaten 3:24).

Vele jaren geleden, als jonge zendeling die in Nepal arriveerde, werd ik uitgenodigd op te spreken op een ondergrondse evangelische samenkomst (het evangelie prediken was in die tijd illegaal in Nepal), opgezet door de nationale tak van Campus Crusade for Christ. (Alhoewel wij onafhankelijke zendingen waren, en niet werkten voor Campus Crusade for Christ., nodigden zij mij uit om te spreken op die samenkomst. In mijn onwetendheid en naïviteit aanvaardde ik de uitnodiging). Staande voor een groep van afgodische hindoes en boeddhisten, gebruikte ik Romeinen als mijn tekst en voerde punt na punt door het Evangelie volgens Paulus. (1) God is heilig en rechtvaardig en haat de zonde. (2) Alle mensen hebben gezondigd en staan daarom onder Gods rechtvaardige oordeel. (3) God heeft voorzien in de redding van de mens door de verzoening van Zijn Zoon, de Heer Jezus Christus. (4) Zijn verlossing wordt verkregen als een vrije gave, door geloof in het volbrachte werk van Christus en door beroep te doen op Hem voor redding. De nationale leiders van Campus Crusade for Christ namen mij na de samenkomst apart en vertelden mij dat mijn prediking “te negatief” was. Zij instrueerden mij om positief te zijn in mijn benadering, en er niet voor te zorgen dat de toehoorders zich schuldig of gedeprimeerd zouden voelen. Ik wees hun raad af, omdat de voorstelling van het Evangelie door de Heilige Geest in de Bijbel verschilt met dat van Campus Crusade. Ik verwierp elke voorstelling van het evangelie dat positief is in zijn benadering en dat Wet, heiligheid en bekering negeert of overslaat.

4. EEN BEHOEFTE-GEORIËNTEERDE BENADERING - GEEN ONDERSCHIED TUSSEN ECHTE REDDING EN LOUTER VERBETERING OF RITUEEL

Een vierde manier om de voorstelling van het evangelie te verderven is het voor te stellen als louter een middel om menselijke noden op te lossen. De “christelijke psychologie”-beweging is hier dikwijls schuldig aan, door zijn behoefte-georiënteerde benadering van bijbelse materies. Mensen benaderen de counselor met allerlei persoonlijke noden - huwelijksproblemen, drugs- of alcoholverslavingen, eenzaamheid, enz. - en verwachten hulp en een oplossing in deze zaken. De counselor presenteert een simpel evangelieplan, benadrukt niet bekering, en moedigt de persoon aan om “Christus te ontvangen”. Al te dikwijls, vrees ik, zullen personen in die context louter een gebed opzeggen, en door een religieus ritueel gaan, met de bedoeling Gods hulp te ontvangen voor hun dagelijkse problemen. Dit is geen bekering en geloof in een bijbelse en reddende betekenis. De afgodendienaars te Thessalonika vertoonden een ware redding: “...hoe u zich van de afgoden tot God bekeerd hebt om de levende en waarachtige God te dienen” (1Th 1:9). Dit was het echte werk. Deze mensen wilden niet louter Gods hulp in een tijdelijke, aardse betekenis. Zij waren er klaar voor om zich af te keren van hun goddeloze praktijken, en de God van de Bijbel de Heer te maken van hun levens.

Er bestaat altijd een gevaar dat een persoon, die interesse toont in het Evangelie, louter een oplossing zoekt voor een of ander persoonlijk conflict in zijn leven. Wij zien dit dikwijls in onze gevangenisbediening. Deze mannen en vrouwen hebben diepe problemen. Zij hebben ernstige mislukkingen gekend in hun leven. Zij komen naar onze bijbelstudies en schijnen geïnteresseerd te zijn in het Evangelie, maar al te dikwijls is hetgeen wat zij zoeken geen relatie met de Almachtige God maar een oplossing voor hun aardse problemen. Zij willen een 12-stappenprogramma, of een “geluksbrenger” of iets anders dat hen succes kan opleveren in het leven, maar zij willen zich niet bekeren van hun ondeugden voor God en hun levens overgeven aan Zijn gezag en exclusief vertrouwen op Christus voor hun redding.

Het is onmogelijk voor een ijverig zielenwinnaar te vermijden dat er valse bekeringen komen en lege geloofsbetuigingen. “Arglistig is het hart, meer dan enig ding, ja, dodelijk is het, wie zal het kennen?” (Jer. 17:9). Er zullen er altijd zijn die een verlangen om Christus te kennen fingeren, zij die willen beteren maar zich niet bekeren. Maar wij moeten onschriftuurlijke voorstellingen van het evangelie vermijden want die vermenigvuldigen dit droeve probleem.

verhoevenmarc@skynet.be - www.verhoevenmarc.be - www.verhoevenmarc.be/NieuwsteArtikelen.htm